

beregne sig Betaling for Befordring med 4 Heste; han var nu vant til at reise paa denne Maade og beregne sig Erstatningen derefter; det blev meget Mere end de, der pleie at reise med to Heste, beregne sig. Jeg erindrer ogsaa et andet Tilfælde, som angik en Mand, der ikke var Rigsdagsmand, men hvoraaf man ser, hvor vanskeligt det er at være paa det Rene i det Slags Spørgsmaal. Det var en Biskop, som beregnede sig Betaling for at have gjort sin Visitationsreise med 4 Heste, men det er notorisk, at han kun brugte to, og paa Grund deraf gjorde Amtsrædet offentlig Indsigelse derimod. Jeg erindrer ikke Sagen nærmere, men man ser, at endogsaa en saa høitstaaende Mand kan være i Tvivl om, paa hvilken Maade han kan være berettiget til at beregne sig Befordringsgodtgjørelse. Dersom forekommer det mig, at man ikke altfor meget skal gaa ind paa denne Sag. Den er vistnok mere fruet op i visse Partiinteresser end bragt paa Bane, fordi man interesserer sig for Statskassens Lørd i saa Henseende. Det at skulle lade sig betale sine Reiser efter Regning er noget af det Pinligste, man kan tænke sig; thi saa skulde man gaa med en Bog i Haanden og opskrive hver Skilling, man giver ud. Det forekommer mig, at det Slags Smaaligheder skulde man være fri for, naar der er Tale om at reise til et af Statns vigtigste offentlige Hverv. Nei, lader os enten gjøre det, jeg nævnte, og som tidligere har været fremdraget, eller gaa den Vej, som det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds (Kjær) antydede, saa tænke vi dermed at kunne være fri for al videre Tale om denne Sag. — Der er et andet Punkt, som er blevet fremdraget af det ærede Medlem for Sorø Amts 3die Valgkreds (Lauher), og som den ærede Formand ogsaa omtalte for lidt siden. Det forekommer mig, at det er vigtigt at berøve en Rigsdagsmand almindelige borgerlige Rettigheder, og derfor kan jeg ikke stemme for, at det skal forbydes et Medlem af dette Thing at indbringe et Andragende. Jeg kan ikke se, af hvilken Grund dette skulde være saaledes; thi foruden, at man er Medlem af Rigsdagen, er man jo tillige Medlem af det borgerlige Samfund og kan staa i forskjellige Forhold. Man kan blive grovelig forurettet og ikke vide noget andet Sted, hvor man kan henvende sig med sin Klage end netop Rigsdagen. Jeg sætter et saadant Tilfælde; hvorfor skulde man da være afskaaren fra at nyde en saadan borgerlig Ret, som alle Andre have, der ikke ere Medlemmer af Rigsdagen? Jeg anser det for høist betænkeligt, at denne Bestemmelse opretholdes her, og jeg veed ikke ret, af hvilken Grund man ikke har villet indrømme den omtalte Ret. Jeg synes ikke, at man kan tænke sig eller forudsætte, at Thingets Medlemmer skulde misbruge deres Stilling i saa Henseende, og det er mig i det Hele taget ikke begribeligt, hvorfor det ikke skulde være tilladeligt. Maaaffe dette kan

blive udvilket af den ærede Ordfører; naar man kan blive nærmere oplyst, kunde det jo være, at jeg kunde indse, at der var overveieende Grunde til Stede for, at en saadan Ret ikke tilstaaes En, medens man var Rigsdagsmand. Jeg vil tillade mig at rette endnu et Spørgsmaal til det ærede Forretningsudvalg. Jeg vil nemlig spørge, om alle Arter af Fornærmelser mod et af Thingene . . . . ja, jeg vil hellere sige det paa en anden Maade — jeg mener kun, hvem er det, der skal paatale Fornærmelser mod Rigsdagen? Saadidt jeg mindes, er det efter den nye Lov om Tillæg til Straffeloven angaaende Fornærmelser mod Rigsdagen Justitsministeren, der skal paatale saadanne Forseelser mod Rigsdagen; men jeg kan i dette Øieblik ikke huske det ret. Jeg finder imidlertid at der ogsaa kunde være Anledning til at have en Anden til at varetage hvert Things Rettigheder, og det forekommer mig, at hvert Things Formand ogsaa burde have en saadan Klagemagt. Man kunde tænke sig, at der var et Ministerium, som forholdt sig sjeendilig overfor et Things Flertal, som daglig haanede det paa enhver Maade, som kort sagt glædede sig, hver Gang det saae disse Modstandere nedsatte i den offentlige Mening, og da er det jo ikke saa sikkert, at den Justitsminister, der er Medlem af et saadant Ministerium, altid vil lade sin Lyft til Pligtopfyldelse gaa over den Jordom, han maaffe maatte være mod dette Thing. Jeg vil derfor tillade mig at spørge Udvalget, om det mulig kunde give nogen Oplysning i saa Henseende, eller om det ikke kunde være af samme Mening som jeg, at det er ønskeligt, at der ikke blot fra Regjeringens Side, men ogsaa fra Thingets egen Side kunde foretages Skridt til at hævedes den Ret overfor Fornærmelser f. G. i Pressen. Dette Spørgsmaal vil jeg blot henstille. Jeg vil for Resten paa Grund af, at jeg først for ganske nylig har fundet mig foranlediget til at bringe dette paa Bane, bede undskyldte, at jeg i den Grad er uvidende om, hvad der staar i den nævnte Lov, men jeg vilde ikke have faaet Leilighed til at reise Spørgsmaalet, naar jeg ikke havde gjort det nu, før jeg kunde faae Loven efteret.

**Th. Kruse:** Jeg skal kun forlænge denne Diskussion med ganske faa Bemærkninger. Der var en enkelt Uttring af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Bille), som forekom mig ikke burde gaa hen uden et Par Ord, idet der blev henvist til den Kritik, som udøves af Publikum over Rigsdagens Medlemmer; der blev henrydet til, at der var Nogle, som havde Lyft til at kritisere Rigsdagens Medlemmer og tænke Ondt om dem. Det forekommer mig, at man dertil passende burde svare, at det vist egentlig talt ligger under Rigsdagsmands Værdighed at tage Hensyn til den Slags Kritik. Den Slags Kritik kan ikke blot udstrække sig til en Kritik over, om en Mand